

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз РЗ 4/2016
19.10.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Радојка Репановића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези члана 22. КЗ СРЈ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката Г.Н., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К По2 бр. 49/10, Куо По2 4/16 од 30.06.2016. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж По2 УО 1/16 од 21.07.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.10.2016. године, је донео

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног Радојка Репановића, адвоката Г.Н., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К По2 бр. 49/10, Куо По2 4/16 од 30.06.2016. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж По2 УО 1/16 од 21.07.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К По2 бр. 49/10, Куо По2 4/16 од 30.06.2016. године одбачена је молба за условни отпуст осуђеног Радојка Репановића, поднета 06.06.2016. године, као недозвољена.

Решењем Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж По2 УО 1/16 од 21.07.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца осуђеног Радојка Репановића, адвоката Г.Н., изјављена против решења Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К По2 бр. 49/10, Куо По2 4/16 од 30.06.2016. године.

Против наведених правноснажних решења бранилац осуђеног Радојка Репановића, адвокат Г.Н., поднео је захтев за заштиту законитости из разлога прописаних одредбама члана 485. став 1. ЗКП (без навођења тачке наведеног става по којој захтев подноси) и то због тога што су побијаном правноснажном одлуком

суда на штету осуђеног повређене одредбе члана 34. став 1. и 2. и члана 197. став 3. Устава Републике Србије, члана 5. став 1. и 2. Кривичног законика, односно одредбе члана 4. и члана 38. став 5. Кривичног закона Југославије (КЗЈ) који је био на снази у време извршења дела и зато што је на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон, што указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац у захтеву предлаже Врховном касационом суду да након спроведеног поступка усвоји захтев за заштиту законитости те укине првостепену одлуку и одлуку донету по жалби и да предмет врати Вишем суду у Београду на поновно одлучивање уз даљи предлог да у складу са одредбом члана 488. став 2. ЗКП браниоца осуђеног обавести о одржавању седнице суда.

Према наводима захтева за заштиту законитости, суд је у правноснажној одлуци погрешно применио одредбу члана 5. став 1. и 2. Кривичног законика односно одредбу члана 4. Кривичног закона Југославије који је био на снази у време извршења кривичног дела јер је дозвољеност молбе за условни отпуст ценио на основу одредбе члана 46. став 1. Кривичног законика према којој се условно може отпустити осуђени који је издржао две трећине казне затвора (која је у Кривични законик унета 2009. године) а морао је применити одредбу члана 38. став 5. КЗ СРЈ којом је прописано да се условно може отпустити осуђени који је издржао једну половину казне затвора, чиме је у правноснажној одлуци погрешно примењен закон (чл. 439. тачка 2) ЗКП).

Врховни касациони суд се већ изјаснио о идентичној повреди кривичног закона у својим одлукама Кзз 569/2014 од 11.06.2014. и Кзз 1096/2015 од 16.12.2105. године (које пресуде су доступне лицима које имају правни интерес). Тим пресудама Врховни касациони суд је одбио као неосноване захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених доносиоци мериторну одлуку о питању од значаја за правилну и уједначену примену права, због чега је у односу на истакнуту повреду закона у овом захтеву нашао да се ради о захтеву поднетом због повреде закона која није од значаја за правилну и уједначену примену права (члан 486. став 2. ЗКП) па га је у овом делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 4. одбацио.

Захтев за заштиту законитости поднет је и због повреде људског права и слободе окривљеног из члана 34. став 1. и 2. и члана 197. став 3. Устава Републике Србије, те члана 7. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3), према одредби члана 484. ЗКП уз захтев се мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Како подносилац

захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописани садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) у овом делу захтев одбацио.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) и 4) у вези члана 484. и 486. став 2. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.